

Περισσότεροι από
2.000.000 αναγνώστες

New York Times
best-seller

Όμορφο
ΑΦΕΝΤΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

**CHRISTINA
LAUREN**

ΕΝΑ

Γουίλ

Πάει κι η διαδρομή μέχρι τη Βοστώνη...

Πάει κι η πρόβα των ρούχων, πάει κι η πρόβα της δεξίωσης, πάει κι η βραδιά της αλητείας με την αντροπαρέα.

Αύριο είναι η μέρα του γάμου, και η μέλλουσα γυναίκα μου θα κοιμηθεί απόψε... στην άλλη άκρη του διαδρόμου.

Είχα την αίσθηση ότι αυτή η διευθέτηση δεν θα άντεχε για πολύ. Καθόλου δεν άρεσε στη Χάνα να κοιμάται μόνη της στα ταξίδια που έκανε πρόσφατα για να δώσει συνεντεύξεις για κάποιες ακαδημαϊκές θέσεις. Ούτε κι εμένα μου άρεσε. Και να μας βάλει, την τελευταία νύχτα πριν από τον γάμο μας, η μητέρα της σε διαφορετικά δωμάτια, για να κρατήσει την παράδοση και να φουντώσει την αγωνία;

Δεν υπήρχε περίπτωση.

Σιγά μην το τηρούσαμε.

Το κινητό μου κουδούνισε πάνω στο κομοδίνο κι εγώ, μόνος μου στο δωμάτιο, σκέφτηκα γελώντας: Τι λέγαμε; Ύστερα απάντησα στο τηλέφωνο: «Χάνα, αγάπη μου.»

Μπήκε κατευθείαν στην ουσία: «Έχω άγχος.»

Χαμογέλασα. «Φυσικά και έχεις άγχος. Θα δώσεις την υπόσχεση να με υπακούς και να είσαι η σκλάβα μου στο

σεξ για το υπόλοιπο της ζωής σου. Γνωρίζεις πολύ καλά ότι δεν πρόκειται να σου χαριστώ.»

Δεν καταδέχτηκε ούτε καν να γελάσει. «Μπορώ να έρθω στο δωμάτιό σου;»

«Φυσικά», είπα. «Για να είμαι ειλικρινής, ήλπιζα ότι θα ερχόσουν...»

«Όχι», με διέκοψε απότομα. «Όχι, δεν μπορώ. Σε δοκίμαζα, Γουίλ. Έπρεπε να πεις ότι θα ήταν γρουσουζιά.»

«Μα είμαι άθεος», της θύμισα, «και δεν πιστεύω ούτε στην τύχη. Πιστεύω στην πρόθεση. Πιστεύω στην ανακάλυψη. Πιστεύω στο σεξ πριν από τον γάμο. Πιστεύω επίσης ότι βρίσκεσαι τρεις πόρτες παρακάτω κι έχεις φρικάρει εντελώς, ενώ θα μπορούσες να έρθεις εδώ και να μιλήσουμε. Κι ύστερα να με αφήσεις να βάλω το πουλί μου μέσα σου. Και όλη αυτή την ώρα εγώ θα σε κοιτάω στα μάτια και τίποτα δεν θα εμποδίσει τον γάμο μας να είναι ο πιο καταπληκτικός γάμος στον...»

«Τα βυζιά μου δείχνουν τεράστια μέσα στο νυφικό μου.»

Μου ξέφυγε ένα βογκητό και σκέπασα το πρόσωπό μου με το μπράτσο μου. «Θέλεις να με πεθάνεις;»

«Όχι, απλώς να σε προειδοποιήσω.» Τα λόγια της ακούστηκαν κάπως συγκεχυμένα και τη φαντάστηκα να τρώει νευρικά τα νύχια της: «Νομίζω ότι ίσως το παράκανα. Ήθελα να είναι το μικρό μας μυστικό –η εμμονή σου με τα βυζιά, ο γάμος μας... θέλω να πω, εσύ...»

«Χάνα», τη διέκοψα. «Σου υπόσχομαι ότι θα βάλω τα δυνατά μου για να μη βουτήξω ολόκληρος στο ντεκολτέ σου την ώρα της τελετής.»

«Δεν εννοούσα αυτό.»

«Ροδακινάκι μου. Ηρέμησε.» Την άκουσα να παίρνει μια βαθιά ανάσα και να εκπνέει αργά. «Πες μου», είπα ήρεμα. «Τι εννοούσες;»

«Να... ότι... Αν φαίνομαι...»

«Υπέροχη;» συμπλήρωσα.

Ξεφύσηξε δυνατά και συνέχισε βιαστικά: «Βυζαρού, σαν μια τσούλα βυζαρού νύφη...»

Συγκρατήθηκα για να μη γελάσω επειδή, ενώ όλα αυτά ήταν εντελώς γελοία, ήξερα ότι για κείνη δεν ήταν. «Είσαι σοβαρή; Να υποθέσω ότι αυτή είναι η κρίση πανικού σου την παραμονή του γάμου; Ότι δηλαδή τα βυζιά σου θα είναι υπερβολικά τέλεια αύριο;»

Η Χάνα είχε διαχειριστεί τις ετοιμασίες του γάμου με άνεση, αναθέτοντας τις τελευταίες λεπτομέρειες στη μητέρα της, ενώ η ίδια συνέχιζε τα ταξίδια για τις επαγγελματικές συνεντεύξεις της σε πανεπιστήμια σχεδόν σε κάθε γωνιά της χώρας. Υπήρξαν περιπτώσεις που επισκέφθηκε δύο διαφορετικά μέρη μέσα στην ίδια εβδομάδα. Και δεν παραπονέθηκε ούτε μία φορά για την τρέλα που ζούσαμε τους τελευταίους μήνες. Ήξερα ότι η Χάνα μου ήταν χαλαρός άνθρωπος, αλλά –για όνομα του Θεού– περίμενα... κάτι. Να καταρρεύσει ίσως την ώρα που ετοιμάζαμε τις βαλίτσες μας; Όχι. Αρχίσαμε να παίζουμε πόλεμο με τα ρούχα που είχαμε βγάλει απ' το πλυντήριο και καταλήξαμε να κάνουμε σεξ στον διάδρομο. Μήπως ένα καβγαδάκι με ασήμαντη αφορμή στη διαδρομή με το αυτοκίνητο μέχρι τη Βοστώνη; Η Χάνα προτίμησε να μου πάρει μια πίπα. Ένα ξέσπασμα όταν θα φτάναμε στο ξενοδοχείο; Μπα! Εκείνη

χαμογέλασε, σηκώθηκε στις μύτες για να με φιλήσει και φώναξε χαρωπά: «Να 'μαστε λοιπόν!»

Κοίταξα τριγύρω μου, το άδειο δωμάτιο του ξενοδοχείου, και είπα: «Πολύ φτηνά την έχω γλιτώσει.»

Το πνιχτό επιφώνημά της μ' έκανε να χαμογελάσω, μέχρι που άκουσα τη φωνή της, διαπεραστική και αγχωμένη. «Κι αν το νυφικό μου τονίζει υπερβολικά τα βυζιά μου κι εσύ είσαι ο μόνος που δεν θα το βρίσκει πρόστυχο;»

«Ακόμα κι αν εμφανιζόσουν στην τελετή γυμνόστηθη, δεν θα είχα το παραμικρό πρόβλημα. Και... η μοναδική γνώμη που μετράει αύριο είναι η δική μου.»

«Τότε γιατί καλέσαμε άλλους εκατόν εξήντα ανθρώπους;»

«Χάνα. Σταμάτα να μιλάς. Αμέσως. Έλα στο δωμάτιό μου να πηδηχτούμε.»

Η γραμμή έκλεισε και, πριν περάσουν μερικά δευτερόλεπτα, άκουσα βήματα μπροστά στην πόρτα μου, μια μακριά παύση κι ύστερα ένα απαλό χτύπημα.

«Κλείσε τα μάτια σου», με προειδοποίησε.

Πλησίασα στην πόρτα, έκλεισα σφιχτά τα μάτια και την άνοιξα.

«Μην τ' ανοίξεις!» με διέταξε εκείνη.

Υπάκουσα και τα έκλεισα ακόμα πιο σφιχτά.

Ένιωσα τα χέρια της στον λαιμό μου κι ύστερα να γλιστράνε στο πρόσωπό μου και να το ψηλαφούνε νευρικά μέχρι που κατάφερε να δέσει κάτι γύρω απ' τα μάτια μου. Κι ύστερα δεν ακουγόταν πια τίποτα. Δεν μπορούσα να τη δω, δεν μπορούσα να τη νιώσω.

Άπλωσα το χέρι μου και βρήκα τη μέση της. Την τράβηξα να κολλήσει στο γυμνό μου στήθος. «Πες μου τι πραγματικά συμβαίνει.»

«Δεν μ' αρέσει να μην είμαι μαζί σου τη νύχτα πριν τον γάμο μας», ομολόγησε με τα χείλη της κολλημένα στο δέρμα μου. «Σ' έχω ανάγκη.»

Στα τυφλά, ανέβασα τα χέρια μου στα πλευρά της κι ύστερα στους ώμους και στον λαιμό της, και μετά έκλεισα το πρόσωπό της στις χούφτες μου. Τα δάχτυλά μου συνάντησαν ένα απαλό μεταξωτό ύφασμα και το ακολούθησαν μέχρι τον κόμπο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της.

Η Χάνα είχε δέσει ένα μαντίλι και στα δικά της μάτια. Ήταν απίστευτη!

Γελώντας τη φίλησα στα μαλλιά. «Μείνε λοιπόν μαζί μου.»

Αναστέναξε. «Αυτό το έθιμο είναι απαίσιο, όμως αισθάνομαι ότι αν πρέπει να τηρήσω κάποια έθιμα, τότε θα είναι αυτά που έχουν να κάνουν με το πώς δεν θα τα θαλασσώσουμε στον γάμο μας. Δεν πρέπει δούμε ο ένας τον άλλον μέχρι αύριο.»

Κράτησα το πρόσωπό της στις χούφτες μου και το έγειρα στο πλάι για να μπορέσω να τη φιλήσω. Τα χείλη μου συνάντησαν πρώτα την άκρη της μύτης της κι ύστερα ταξίδεψαν λίγο χαμηλότερα προς τον στόχο τους. «Δεν υπάρχει περίπτωση να τα θαλασσώσουμε», είπα, με το στόμα μου κολλημένο στο δικό της. «Ακόμα κι αν δεν παντρευόμασταν αύριο, είσαι ο έρωτας της ζωής μου. Θα είμαι μαζί σου μέχρι να πεθάνουμε κι οι δυο,

ταυτόχρονα, όταν εγώ θα είμαι εκατό χρονών κι εσύ ενε-
νήντα τρία.»

Γελώντας πνιχτά, με ανάγκασε να γυρίσω και με οδή-
γησε στο κρεβάτι. Προσεκτικά με τράβηξε προς τα κάτω
για να καθίσω. Μ' έσπρωξε μέχρι που ξάπλωσα ανάσκελα
και σκαρφάλωσε πάνω μου.

«Τώρα έχεις ανοιχτά τα μάτια σου;» τη ρώτησα, με
περιπαιχτικό ύφος.

«Σήκωσα για μια στιγμή το μαντίλι, αλλά τώρα τα ξα-
ναέκλεισα. Κάποιος έπρεπε να μας οδηγήσει ως εδώ με
ασφάλεια.»

«Θέλω να πω, νομίζω ότι ο κανόνας είναι να μη δει ο
γαμπρός τη νύφη, σωστά; Εσύ μπορείς να με δεις», ψιθύ-
ρισα.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή. «Αλήθεια;»

«Ναι, Ροδακινάκι μου.»

Μετά από έναν σύντομο δισταγμό άκουσα το απαλό
θρόισμα του υφάσματος καθώς έβγαζε το μαντίλι κι έπειτα
τον αχνό ήχο της ανάσας της.

«Εδώ είσαι λοιπόν.» Γλίστρησε το χέρι της πάνω στο
στήθος και τον λαιμό μου, κι ύστερα με το ένα της δάχτυλο
ακολούθησε τη γραμμή των χειλιών μου. «Ο άντρας μου.
Τρελό δεν είναι;»

Το δέρμα μου πήρε φωτιά, πεινασμένο. «Χάν...»

Το στόμα της κόλλησε στο δικό μου κι έπνιξε τα λόγια
μου. Τα χείλη της ήταν υγρά και σαρκώδη –τόσο γαμημένα
υπέροχα... Με τα χέρια της μου κατέβασε το μποξεράκι.
Μ' έγλειψε στον λαιμό, και τα μαλλιά της γαργαλούσαν την

επιδερμίδα μου καθώς κατέβαινε στο στέρνο μου, στην κοιλιά μου...

«Ένα τσιμπούκι πριν τον γάμο φέρνει γούρι», τη διαβεβαίωσα όταν τύλιξε το χέρι της γύρω μου, αρχίζοντας να με γλείφει κοντά στη βάση και ανεβάζοντας τη γλώσσα της μέχρι το κεφάλι. «Επομένως είμαστε στον σωστό δρόμο.»

Ένιωσα τις δονήσεις του γέλιου της στον πούτσο μου καθώς με φιλούσε και με ρουφούσε, κάνοντάς τον απίστευτα σκληρό μέσα στη χούφτα της.

«Να πάρει ο διάολος», ψιθύρισα ανασηκώνοντας τους γοφούς μου απ' το κρεβάτι. «Ροδακινάκι μου, αυτό το ματίλι... η γλώσσα σου. Γαμώτο.»

Έπαιξε μαζί μου μέχρι που εγώ τεντώθηκα σαν τόξο πάνω στο στρώμα, κι ύστερα την ένιωσα ν' αλλάζει θέση, να σηκώνει ψηλά στη μέση της το μικροσκοπικό νυχτικό της και ν' ανεβαίνει πάνω μου.

Το στόμα της βρέθηκε δίπλα ακριβώς στ' αυτί μου. «Απαγορεύεται να μου χουφτώσεις τα βυζιά.»

«Ό,τι πεις», υποσχέθηκα αμέσως. «Μόνο μη σταματάς.»

«Έχεις μια καταπληκτική ικανότητα να κάνεις μελανιές στα βυζιά μου. Και το νυφικό μου έχει βαθύ ντεκολτέ.»

«Αυτό το έχω εμπεδώσει.»

«Αν μου κάνεις μελανιά, κομμένα τα τσιμπούκια για έναν χρόνο.»

Παρόλο που μάλλον αστειευόταν –ή μήπως όχι;– η σκέψη αυτή και μόνο έκανε την καρδιά μου να σταματήσει για τρία δευτερόλεπτα.

Ψέλλισα ένα πειθήνιο «Σου δίνω τον λόγο μου.»

Εκείνη τεντώθηκε και μ' έκλεισε ανάμεσα στα υπέρροχα, μεταξένια πόδια της. Τα δάχτυλά μου γραπώθηκαν στα σεντόνια.

«Χάνα;» είπα με κομμένη την ανάσα.

Σταμάτησε και με ρώτησε: «Ναι;»

«Μπορώ τουλάχιστον να σου χουφτώσω τον κώλο;»

Την ένωσα να μένει ακίνητη πάνω μου. Ύστερα ξέσπασε σε γέλια. «Διάολε, υπάρχει νυφικό που θα μπορούσε ν' αφήνει να φανεί ο κώλος μου;»

«Συγγνώμη, συγγνώμη», είπα γελώντας. «Δεν σκέφτομαι τι λέω. Γαμώτο, Ροδακινάκι, απλώς πάρε μέσα σου το καυλί μου.»

Δεν το έκανε. Ένωθα τη ζεστή της σάρκα, τόσο κοντά μου, όμως εκείνη καβάλησε πάλι τους μηρούς μου και τα χέρια της χαίδεψαν την κοιλιά μου.

«Είσαι καλά;» ρώτησα και ανακάθισα από κάτω της, ψηλαφώντας αδέξια με τα χέρια μου για να ξαναβρώ το πρόσωπό της. «Πάλι έχεις φρικάρει για το νυφικό;»

Προσπάθησα ν' αγγίξω διακριτικά με τους αντίχειρές μου το σημείο κάτω απ' τα μάτια της για να βεβαιωθώ ότι δεν έκλαιγε, εκείνη όμως έγειρε στο πλάι το κεφάλι για να με αποφύγει.

«Δεν κλαίω.»

Έγνεψα καταφατικά κι έμεινα σιωπηλός. Προσπαθούσα να είμαι προσεκτικός στις κινήσεις μου.

«Απλώς έχω πάρα πολύ άγχος», είπε.

Το στήθος μου σφίχτηκε. «Ξέρεις, το γεγονός ότι θα παντρευτούμε δεν σημαίνει ότι θα αλλάξει κάτι μεταξύ μας,

σωστά; Θα συνεχίσουμε να είμαστε ο Γουίλ και η Χάνα. Θα συνεχίσουμε να είμαστε εμείς.»

«Εγώ ήδη αισθάνομαι διαφορετικά», είπε εκείνη και γλίστρησε τις άκρες των δαχτύλων της πάνω απ' τα χείλη μου όταν έκανα να διαμαρτυρηθώ, προσθέτοντας αμέσως: «Δεν λέω πως είναι κάτι κακό. Εννοώ πως το νιώθω σαν κάτι πιο βαθύ. Πιο σημαντικό. Πριν λίγο κοίταζα το σώμα σου και σκεφτόμουν: “Ουάου, τι έχω να του κάνω όλη τη νύχτα!” Τώρα κοιτάζω το σώμα σου και σκέφτομαι “Ουάου, τι έχω να του κάνω και, Ω Θεέ μου, αν πάθει ποτέ κάτι και”...»

«Χάνα. Ηρέμησε», ψιθύρισα, ενώ τα δάχτυλά της ήταν ακόμα κολλημένα στα χείλη μου.

Πήρε βαθιά ανάσα και γλίστρησε το χέρι της στον λαιμό μου, σχεδόν σαν να ακολουθούσε μια γραμμή που θα το οδηγούσε στην καρδιά μου. «Είμαι μόνο είκοσι πέντε χρονών», είπε μετά από μια μακριά παύση. «Και ξέρω πως η ζωή μου θα διαλυόταν αν σ' έχανα.»

Η σκέψη αυτή ήταν σαν μαχαιριά στα σωθικά μου. «Δεν πρόκειται ποτέ να με χάσεις.»

Εκείνη δεν είπε τίποτα, μόνο σχεδίαζε μικροσκοπικούς κύκλους στο στήθος μου με την άκρη του δαχτύλου της.

«Έλα τώρα, Ροδακινάκι μου. Εδώ και καιρό ζούμε για να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο. Απλώς τώρα γίνεται πιο επίσημο.»

Το δάχτυλό της ανέβηκε ξανά ψηλότερα και χάιδεψε το κάτω χέιλι μου. Το αίμα μου άρχισε να κυλάει πιο γρήγορα στις φλέβες μου.

«Σε φροντίζω;» με ρώτησε.

«Και βέβαια. Κι όταν δεν ξέρεις πώς να το κάνεις, με ρωτάς.»

Έμεινε για λίγο σιωπηλή κι ύστερα είπε: «Όπως τώρα;»

Το γεγονός ότι είχα δεμένα τα μάτια ήταν ταυτόχρονα υπέροχο και απαίσιο. Ήθελα να βλέπω το πρόσωπό της, όμως μπορούσα να το φαντάζομαι από τον ήχο και μόνο της φωνής της: τα δόντια της θα δάγκωναν ελαφρά το κάτω χείλι της, τα μάτια της θα ήταν καρφωμένα στο σημείο που τα δάχτυλά της άγγιζαν το δέρμα μου με εξωφρενική προσοχή. Έτσι ξεκινούσαμε. Εκείνη ρωτούσε, εγώ την καθοδούσα.

«Δεν είσαι απόλυτα σίγουρη για το πώς πρέπει να με φροντίσεις τώρα;»

«Απλώς απόψε έχω άγχος», ψιθύρισε. «Με βοηθάει όταν μου λες τι θέλεις να κάνω.»

Η καρδιά μου σαν να έχασε έναν χτύπο και μετά πήγε να εκραγεί. Είχαμε καιρό να παίξουμε αυτούς τους ρόλους.

«Κάθισε ξανά πάνω μου», την καθοδήγησα, κι η φωνή μου ακούστηκε τραχιά σαν γρύλισμα.

«Πάρε με μέσα σου. Αργά. Παίξε λίγο μαζί μου.»

Με έπιασε στο χέρι της και μετά με καβάλησε και ισορρόπησε το κορμί της. Τρίφτηκε πάνω μου και χαμήλωσε αργά αργά.

Ήταν γαμημένα τέλειο.

Κόντεψα να χάσω το μυαλό μου. «Έτσι. Έτσι.»

«Γουίλ...»

Χίλιες φορές είχαμε κάνει έρωτα. Ίσως και περισσότερες. Και κάθε φορά διαπίστωνα με τρομερή έκπληξη ότι ανάγκαζα τον εαυτό μου να μετρήσει μέχρι το δέκα, ότι

προσπαθούσα να σκεφτώ κάτι άλλο για να μην εκραγώ την ίδια στιγμή που με έπαιρνε μέσα της.

«Προς τα κάτω κι ύστερα προς τα πάνω», είπα. «Μην παίζεις μαζί μου. Άσε με να νιώσω το κάθε εκατοστό σου.»

Η ανάσα της έφτανε σαν καυτή ριπή αέρα πάνω στον λαιμό μου, τα μαλλιά της γαργαλούσαν τους ώμους μου. Έκανε ακριβώς ό,τι της έλεγα. Θα μπορούσε όμως πολύ εύκολα να με είχε πάρει ολόκληρο μέσα της με μια κίνηση. Ήταν υγρή σαν τον ωκεανό.

Η ένταση της στιγμής έβαλε φωτιά στις σκέψεις μου και η πραγματικότητα με κατέκλυσε εντελώς ξαφνικά: να που βρισκόμασταν εδώ οι δυο μας, στο μεταίχμιο αυτής της τρελής περιπέτειας, κι εγώ ποτέ δεν είχα θελήσει τίποτα περισσότερο σε ολόκληρη τη ζωή μου.

Καθώς η Χάνα κουνιόταν αργά, παλινδρομικά πάνω μου, με όλο και μεγαλύτερη σιγουριά, καθώς αφηνόταν κι έχανε τον εαυτό της, εγώ ένιωσα να συγκλονίζομαι από το απλό ερώτημα: Πόσοι άνθρωποι βρίσκουν έναν σύντροφο που να λαχταρούν να αγγίξουν, να βρίσκονται δίπλα του, να του ανήκουν; Πόσοι παντρεύονται την καλύτερή τους φίλη, τον άνθρωπο που θαυμάζουν περισσότερο σε ολόκληρο τον κόσμο;

Τράβηξα το μαντίλι απ' τα μάτια μου και πρόλαβα να δω το πρόσωπό της την ώρα που παραδινόταν στην ηδονή: το βλέμμα της καρφωμένο στο πρόσωπό μου, τα χείλη της μισάνοιχτα για να απελευθερώσουν ένα λαχανιασμένο βογκητό. Η έκφρασή της πλημμύρισε ανακούφιση όταν τα βλέμματά μας συναντήθηκαν –το είχε ανάγκη να βλέπει, να με βλέπει, έτσι κατάφερνε να ισορροπεί στην κόψη της

ηδονής της— κι εγώ ήξερα ότι μπορούσε να διαβάξει τις σκέψεις μου το ίδιο καθαρά όσο διάβαζα κι εγώ τις δικές της.

Ποτέ μην έχεις εμπιστοσύνη στα έθιμα και στις παραδόσεις των άλλων, σκέφτηκα, νιώθοντας το είναι μου να πλησιάζει όλο και περισσότερο στην κορύφωση. Να έχεις εμπιστοσύνη σ' εμένα, σ' εμάς, και θα βρούμε τον δρόμο που μας ταιριάζει.

Ο πόθος και η ηδονή κατρακυλούσαν στη ραχοκοκαλιά μου, με έκαιγαν, με βασάνιζαν. Έμπηξα τα δάχτυλά μου στα λαγόνια της και καθοδήγησα με ένταση τις παλινδρομικές της κινήσεις μέχρι που το ένιωσα. Ήμουν τόσο κοντά... κι όταν εκείνη ψιθύρισε «Με τρελαίνει να σε βλέπω να χύνεις», δεν άντεξα άλλο και εκτοξεύτηκα στα ύψη.

Έχυσα μέσα της αφήνοντας ένα άγριο βογκητό, ενώ τα μάτια μου ήταν καρφωμένα με απόγνωση στα δικά της.

«Το αυριανό είναι μια τυπική διαδικασία», μου ψιθύρισε, με το πρόσωπο μουσκεμένο απ' τον ιδρώτα και τα χείλη της κολλημένα στον λαιμό μου. «Αισθάνομαι ότι μόλις παντρευτήκαμε.»

«Το αυριανό είναι μια τυπική διαδικασία από τότε που μου τον έπαιξες σ' ένα φριχτό φοιτητικό πάρτι.»

Τραντάχτηκε από τα γέλια, σκαρφαλωμένη ακόμα πάνω μου.

Όταν ξύπνησα η Χάνα είχε φύγει και το προχειρογραμμένο σημείωμα που μου είχε αφήσει στο μαξιλάρι —*Τα λέμε στις δύο!*— μ' έκανε να γελάσω δυνατά στο άδειο δωμάτιο.

Η αρραβωνιαστικιά μου: τόσο γαμημένα ρομαντικό!

Το πρωινό μου ήταν γεμάτο: πρόγευμα με τους κουμπάρους, υποδοχή των καλεσμένων που θα κατέφθαναν στο ξενοδοχείο, συνεχής επικοινωνία με τη μητέρα και τις αδερφές μου για να επιβεβαιώσουμε ξανά και ξανά τις θέσεις στα τραπέζια, τις οδηγίες για το κέτερινγκ και τους μουσικούς. Καταλαβαίνοντας την ανάγκη μου να κάνω ένα αναθεματισμένο ντους και να ετοιμαστώ για τον γάμο μου, ο Τζένσεν πήρε την πρωτοβουλία και παρέπεμψε τους πάντες στο Κέντρο Επιχειρήσεων (την Έλενα, τη μητέρα της Χάνα), η οποία με μεγάλη χαρά ανέθετε σε όλους εργασίες για όλη τη μέρα.

Μετά από ένα καυτό ντους, ένα άψογο ξύρισμα και τρία φλιτζάνια καφέ, άκουσα ένα χτύπημα στην πόρτα του δωματίου μου. Για μια στιγμή αναρωτήθηκα μήπως ήταν η Χάνα, όμως συνειδητοποίησα ότι αυτό θα ήταν δυνατό μόνο αν είχε καταφέρει να ξεφύγει από την αδερφή της, τη Λιβ, τη μητέρα της, τον Τζορτζ, τη Χλόη και τη Σάρα. Με άλλα λόγια, απ' την «Αγέλη», όπως αποκαλούσε ο Τζένσεν όλους αυτούς, λες και επρόκειτο για μια συμμορία λιονταριών. Αν με κάποιον τρόπο είχε κατορθώσει να κάνει κάτι τέτοιο, τότε κάπου θα έπρεπε να υπήρχαν πτώματα, και το τελευταίο πράγμα που θα μας απασχολούσε θα ήταν μην τυχόν τη δω με τα μάτια μου πριν από την τελετή.

«Εγώ είμαι», άκουσα να λέει ο μελλοντικός κουνιάδος μου.

Ανοιξα την πόρτα και ο Τζένσεν μπήκε στο δωμάτιό μου. Ήταν ήδη ντυμένος. Και κούκλος. Είχαμε περάσει μαζί ολόκληρη την προηγούμενη μέρα, αλλά μέσα στην τρέλα

της πρόβας της τελετής δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι είχε χάσει γύρω στα δεκαπέντε κιλά από την τελευταία φορά που τον είχα δει.

«Γυμνάζεσαι; Φαίνεσαι μια χαρά, ρε φίλε.»

«Παντρεύεσαι την αδερφή μου», μου είπε προσπερνώντας με. «Σε παρακαλώ μη μου την πέσεις σήμερα.»

Γελώντας στράφηκα στον καθρέφτη για να δέσω τη γραβάτα μου.

«Παντρεύεσαι», επανέλαβε σιγοσφυρίζοντας.

«Ναι, το ξέρω.»

Η Χάνα θα γινόταν σύζυγός μου. Στο εξής έτσι θα τη σύστηνα στους άλλους.

Από εδώ η σύζυγός μου.

Η λέξη συνέχια γύριζε μες στο μυαλό μου. Σύζυγος. Ωραίο ακουγόταν. Σημαντικό. Μ' έκανε να θέλω να την ξαπλώσω στο κρεβάτι και να σκαρφαλώσω πάνω της, να της το ψιθυρίσω ξανά και ξανά στο αυτί, να το χτυπήσω με τατουάζ στις σκέψεις της.

Είσαι η σύζυγός μου, Ροδακινάκι.

Ο Τζένσεν με χτύπησε στον ώμο κι εγώ τινάχτηκα και εγκατέλειψα το τρένο των σκέψεών μου. «Παντρεύεσαι, Γουίλ.»

Γύρισα και τον κοίταξα, επαναλαμβάνοντας μ' ένα απορημένο χαμόγελο: «Το ξέρω, Τζένσεν.»

«Τη μικρή μου αδερφή.» Μισόκλεισε τα μάτια και συνέχισε κουνώντας ελαφρώς απειλητικά το δάχτυλό του. «Παράξενο δεν είναι;»

Την είχαμε ξανακάνει άλλη μια φορά αυτή την κουβέντα: τρώγοντας ένα βράδυ όλοι μαζί, όταν ο Τζένσεν μάς

είχε πιάσει στα πράσα –εμένα κάτω απ’ τον πάγκο, να τη γλείφω, ενώ η Χάνα ήταν σκυμμένη, με τη φούστα του παλιού φορέματός της απ’ τον χορό των αποφοίτων σηκωμένη μέχρι ψηλά, πάνω απ’ τη μέση. Ευτυχώς ο αδερφός της δεν είχε δει πολλά... όμως σίγουρα ήταν αρκετά για να καταλάβει τι έτρεχε μεταξύ μας. Η Χάνα, χωρίς να βγάλει το φόρεμα, είχε φορέσει ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια και μας πρότεινε να πάμε όλοι μαζί σ’ ένα βιετναμέζικο, για να ξεφύγουμε απ’ την άβολη εκείνη στιγμή. Αυτή ήταν η Χάνα. Ο Τζένσεν φαινόταν εντυπωσιακά ατάραχος μέχρι που, κάποια στιγμή στη διάρκεια της βραδιάς, άφησε να του πέσουν απ’ τα χέρια τα ξυλάκια, χτυπώντας ελαφρά πάνω στο μπολ του, και δήλωσε: «Ουάου, που να πάρει ο διάολος. Τελικά θα γίνεις αδερφός μου.»

Τόσο η Χάνα όσο κι εγώ γνωρίζαμε ότι κάποια στιγμή αυτό θα συνέβαινε, αλλά τότε δεν ήμασταν ακόμα έτοιμοι. Είχαμε βάλει τα γέλια. Προφανώς τώρα πια ήμασταν έτοιμοι.

Ο Τζένσεν πλησίασε σε μια απ’ τις δερμάτινες πολυθρόνες δίπλα στο παράθυρο και κάθισε. «Φανταζόσουν ποτέ αυτή τη μέρα; Τη μέρα του γάμου σου, να βρίσκεσαι εδώ μαζί μου, κι εκείνη, στην άλλη άκρη του διαδρόμου, να ετοιμάζεται μαζί με την Αγέλη;»

Σήκωσα τους ώμους. «Φανταζόμουν ότι θα έβρισκα την κατάλληλη γυναίκα για μένα ή ότι μπορεί και να μην την έβρισκα. Δεν το πολυσκεφτόμουν.» Σήκωσα το πιγούνι και επιθεώρησα το έργο μου στον καθρέφτη. «Τώρα μου φαίνεται αδύνατο σε κάποιο παράλληλο σύμπαν να μην έχω γνωρίσει τη Χάνα. Αν δεν με είχε πάρει ποτέ τηλέφωνο; Αν δεν είχα πάει για τρέξιμο μαζί της εκείνο το πρωί-

νό;» Γύρισα, τον κοίταξα και ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. «Θεέ μου, και μόνο η ιδέα με τρομάζει.»

Ο Τζένσεν θα μπορούσε να είχε αρχίσει το δούλεμα γι' αυτή τη σπάνια συναισθηματική αναλαμπή μου, αλλά δεν τον έκανε. «Σε διαβεβαιώ ότι δεν είχα αυτό ακριβώς στο μυαλό μου όταν της πρότεινα να σου τηλεφωνήσει για να βρεθείτε», είπε περνώντας το δάχτυλό του πάνω απ' το φρύδι του. «Να που όμως τώρα βρισκόμαστε εδώ. Την επόμενη φορά που θα τη δεις θα είναι ντυμένη νύφη.»

Τον κοίταξα. Τις τελευταίες μέρες είχα αναρωτηθεί αρκετές φορές πώς ένιωθε εκείνος για το γεγονός. Με τη Χάνα θα παντρευόμασταν στο ίδιο ιδιωτικό κτήμα όπου ο Τζένσεν είχε παντρευτεί την αγαπημένη του, με την οποία είχαν γνωριστεί στο πανεπιστήμιο. Εκεί είχε παντρευτεί και η μεγαλύτερη αδερφή της Χάνα, η Λιβ, με τον άντρα της τον Ρομπ.

Δυστυχώς, ο γάμος του Τζένσεν με το επί εννέα χρόνια κορίτσι του είχε κρατήσει μόλις τέσσερις μήνες.

Ο φίλος μου διέκοψε τις σκέψεις μου πριν προλάβω να βρω κάτι να πω. «Προσπαθείς να φανταστείς πώς θα εξελιχθεί η μέρα;» με ρώτησε.

«Φυσικά. Αναρωτιέμαι αν θα σκοντάψει πουθενά καθώς προχωράει ή αν θα σταματήσει στα μισά της διαδρομής για ν' αγκαλιάσει κάποιον που έχει χρόνια να δει. Η Χάνα με ξαφνιάζει πάντα.»

«Ή αν θα σταματήσει να περπατάει και θα ορμήσει τρέχοντας προς το μέρος σου.» Γέλασε. «Και ποτέ δεν θα πάψει να μου ακούγεται περίεργο που τη λες Χάνα.»

«Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα την έλεγα Ζίγκι», παραδέχτηκα, ενώ ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί μου. «Μου φαίνεται λίγο διεστραμμένο.»

«Είναι», απάντησε εκείνος. «Ήσουν δεκαεφτά και ήταν δέκα. Όταν η μικρή μου αδερφή ήταν δέκα χρονών, εσύ κοιμόσουν με τη μάνα ενός απ' τους φίλους σου απ' το συγκρότημα.»

Του έριξα ένα βλέμμα αποδοκιμασίας. «Προσπαθείς να με κάνεις να νιώσω ότι είμαι ένα ελεεινό κάθαρμα;»

«Ναι.» Γέλασε κι ύστερα σηκώθηκε και με χτύπησε ξανά στον ώμο τη στιγμή που ο Μπένετ και ο Μαξ κοπανούσαν με τις γροθιές τους την πόρτα του δωματίου μου.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΗΝ ΠΑΙΚΤΗΣ, ΠΛΗΡΩΣ... ΕΞΗΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ, ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ

Όταν ο Γουίλ ερωτεύτηκε τη Χάνα, η ιδιόρρυθμη αίσθηση του χιούμορ της και η παθιασμένη αφοσίωσή της στην καριέρα της αποτελούσαν στοιχεία της γοητείας της -ήταν εκείνα που τον αιχμαλώτισαν από την πρώτη στιγμή. (Εντάξει, ήταν και η σεμνότυφη στάση της ως νεοφώτιστης στο σεξ και η προθυμία της να τον αφήσει να της διδάξει τα πάντα.)

Τώρα όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η Χάνα δέχεται έναν καταγισμό επαγγελματικών προτάσεων, από πανεπιστήμια που βρίσκονται σχεδόν σε κάθε σημείο των Ηνωμένων Πολιτειών, και δυσκολεύεται ν' αποφασίσει τι θέλει, πού θα ζήσουν και μέχρι ποιο σημείο πρέπει να επιβάλει στον Γουίλ την όποια απόφασή της. Και ξαφνικά αντιλαμβάνονται και οι δύο πως η μαγεία στο κρεβάτι είναι μόνο ένα κομμάτι μιας σχέσης... Η κοινή ζωή με το ταίρι σου αποδεικνύεται κάτι εντελώς διαφορετικό...

Το προτελευταίο βιβλίο της σειράς-φαινόμενο που ξεκίνησε με το *Όμορφο Κάθαρμο*, με πρωταγωνιστές τους Γουίλ και Χάνα, αλλά και με τους Μπένετ, Χλόη, Μαξ, Σάρα και... Τζορτζ.

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί, το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλυσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών τα μάγισ

—Ομήρου *Ιλιάδα*, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-618-515-805-7

9 786185 158057